

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2017/6

Összetartozásunk napja

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Reformációs kövek

Gyülekezetünk immár nyolcadik éve megtartja az Összetartozásunk napját. A mostani immár egész napos program keretében a templomkertben, egy házaspár adományaként reformációs emlékköveket is avattunk a Józs 4,19-24 szavaival: „Ha majd megkérdezik fiaitok apáitól, hogy miféle kövek ezek, magyarázzátok el... hogy megismerje a föld minden népe az Úr kezét.”

Az emlékmű a következő gondolatokat szimbolizálja:

- Körben való elhelyezésével az isteni teljességet, örökkévalóságot.
 - A háromszög csúcsain elhelyezett három szikla a Szentháromságra, mint hitünk szilárd alapjára utal.
 - A kövekre egy Igét vésettünk, mely a reformáció üzenetét hordozza ma is: „Kegyelemből van üdvösségetek hit által.” (Ef 2,8)
 - Az 1517-es évszám emlékeztet a reformáció kezdetének 500. évfordulójára, mely ma is meghatározza életünket.
 - A virágok bennünket, a megtartó ige vonzásában megtartott életünket jelképezik.
- Ez az öt gondolat ezután jó lehetőség lesz hitünk megvallására.

Püski Lajos

Összetartozásunk napja

Nem túl rég vagyok a gyülekezet tagja, így eddig még nem vettem részt ilyen eseményen. Már az értesítés is igen hívogató volt, így lelkesedéssel indultam el otthonról, elcsomagolva kis hozzájárulásomat, az almás süteményt.

A program teljes napra volt tervezve beszélgetéssel, istentisztelettel, a Mózes család négy tagjának biznyságtételével, verses meditációval, emlékkövek avatásával, közös ebéddel, majd tombolával, focival, közös játékkal.

Olyan jó volt látni, hogy a szünetben igazi élet költözött a templom épületébe: fiatalok, szülők gyermekeikkel, nagyszülők és egyedülállók egyaránt beszélgettek egymással, barátsággal, szeretettel köszöntve mindenkit. Ez a pozitív légkör teljesen átjárta a szívemet, úgy éreztem, hogyha lehetne, akkor mindig ebben a közegben szeretnék lenni. Az „áldás, békesség” itt nemcsak szóvirág, hanem valósággal megtöltött tartalom, mely gyakran nyugtalan lelkemnek igazi gyógyír.

Az istentisztelet közben is beáramlott a fény, nem messze tőlem egy pici lány hallgatta tiszteletes úr szavait, édesapja megnyugtató közelségében.

A közös éneklés számomra mindig felemelő, úgy érzem, hogy Isten ilyenkor a hívásra közénk költözik. Az áldás és a kérés a dalokban megfogalmazódik, és a közös átélés a remény kollektív tudatát hozza létre. Remény mindenkinek, hiszen mindenki életében lehetnek nehézségek, még ha ez kívülről nem is látszik. Felemelő, hogy a bűnök megbocsáttanak, és nem kell egy életen át cipelni a múlt terheit. Reményt adó, hogy Isten segítségével még a reménytelennek tűnő helyzetből is lehet kiút, ha türelemmel

várjuk. Nekem ez a legnehezebb: türelmesnek lenni, és tudom, hogy ezt állandóan tanulnom kell.

Ezek után következett a református emlékkövek avatása, melyek egy gyülekezeti házaspár felajánlásai, emléket állítva a Reformáció 500. évfordulójának. A kövek üzenete három fontos fogalom, egyúttal iránymutatás és hitünk alapja: a körben elhelyezkedés, az isteni teljesség, az örökkévalóság és a Szentháromság. Mai, sokszor kaotikus világunkban ezek valódi kapaszkodót jelentenek.

Az istentisztelet utáni 300 fős ebéd közben is volt lehetőségünk beszélgetésre, immár a szabad téren felállított sátor alatt. az ennivaló pedig „isteni” finom volt. A pozitív események még nem értek ezzel véget, mert az ebédet követő tombolán a párom tombolajegyével megnyertük a Luther-társasjátékot! Ez újabb célt adott: megismerni, megtanulni Luther életét.

Az utolsó program, amelyben részt vettem, a szabadtéri zenélés, közös ének-lés volt. A tábori énekfüzetben található dalokat már a fiatal zenészekkel együtt zengtük: „*Gyertek, dicsérjük együtt Izrael szentjét, mert ő a megváltó*”.

A nap áldásaihoz nagyon sokan járultak hozzá önkéntes munkájukkal: sokan segítettek a terítésben, az ételosztásban, a kávéfőzésben, a sátor felállításban, az ajándékok beszerzésében, sütemény készítésében. A teljes esemény megszervezéséért köszönet illeti Püski Lajos tiszteletes urat és Judit asszonyt.

Varga Mónika

„...a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. ...Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedjük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1Ján1:3. 6. és 7.)

Életünk folyamat, vonal, de pontok, pillanatok sora is. Úton vagyunk, változásban, de minden pillanatnak jelentősége lehet. A Miskolc ifjúsági közösségeiben megélt tipródásaim, identitáskeresésem után, ilyen jelentős pont volt egyetemi éveim végén a Krisztus-követők számára megkerülhetetlen megtérés. A keresésemre kapott válasz az volt, hogy hiába akarok „jó ember” lenni, nem tudok, de Isten nem is ezt várja. Azt, hogy helyre álljon a kapcsolat vele, és elfogadjam a teljesíthetetlen jószág követelményét felülíró, feltétlen szeretetét. Erőforrássá pedig a hála válik, nem a félelem, a teljesítménykényszer.

1980-ban így jöttem a gyülekezetbe. Amit kerestem: tanítás, testvéri közösség, növekedés, szolgálat. Voltak pontok az életemben, mint bárki másnak, amikor a kegyelemre hagyatkozás egyetlen útját újra fel kellett ismernem: Nem kell, hogy engedjünk a kegyes színjáték kísértésének, hogy jónak és bennfentesnek álcázzuk magunkat mások előtt. Annál inkább, hogy működjön bennünk az alázat és a feltétlen szeretet mindenki iránt, hálából Istennek. Hogy nem egyszerű, azt tudjuk a napi, önmagunkkal vívott harcainkból. Az ifiben ismertem meg Zsuzsimat és sokakat, akikkel ma is ide tartozunk, akár egy csoportba is járunk. A „Keddi

Gyülekezethez tartozni

Körnek” nevezett házi bibliakörünk a rendszerváltáskor alakult. Visszahozott bennünket a házasságkötésünkkor választott, területileg illetékes gyülekezetből. Sok közös programunk volt, családosan is. Ma is rendszeresen találkozunk, egymást számon tartjuk imádságainkban, és segítjük többféle módon is. Örömmel mondhatom, hogy nem csak öregedtünk, az Úr munkálkodott bennünk, közöttünk, hiszem, hogy általunk is mások életében, talán a gyülekezet építésére is.

A gyülekezet kapcsán hálával tudom elmondani, hogy egész közösségünkön, a lelkészeinken és sok testvérünk életében láthatom Isten tetteit, növekedést adó erejét. Vannak talán, akik ezt elsősorban forintban, négyzetméterben, leginkább létszámban mérik. A számok fontosak, ha nem jönnek, az elgondolkodtató. De mind ezekkel párhuzamosan fontos, a másik dimenzió, a gyülekezet hitbeli mélysége. Mennyire adunk, illetve kapunk érdemi válaszokat életünk kérdéseire egymástól, illetve az igei tanítás által? Azokra, amelyek megfogalmazódnak, és azokra, amelyeket még fel sem teszünk, de a „válasz” nagy „aha élményt” okoz. Mindez annyit

ér, amennyi az életünk gyakorlatába is beépül. Nem mintha már elértük volna a célt, de hálával kell említenem ezt a mélyülést az ígéhirdetésekből és a közösségben. Bizonyára mindannyian másként éljük meg, nem tudjuk magunkban szétválasztani, és objektíven szemlélni azt a közösséget, melyben Isten formál mindannyiunkat, miközben mi magunk is formáljuk azt. Azt is gondolom, hogy ha az Istentől kapott látásunk, az egyéni talentumaink mentén nem kapna teret a közösségben, az gátolná a személyes növekedésünket, de gyengítené a közösség egészségét, annak épülését is. Hálával kell megállapítanom, hogy sok szolgálatra kaptam lehetőséget az utóbbi negyedszázadban, ha csak a házasságápolás mára beágyazódott kérdésére, a gyülekezet közös missziói látásának támogatására, vagy általában a presbiteri szolgálatra gondolok.

„Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” Járjunk a világosságban, közösségben Krisztussal és egymással!

Mózes Áron presbiter

Mit jelent számomra a gyülekezet?

Gyermekkori emlékem, hogy édesapám vasárnap reggelente összegyűjtötte a családot a nagyszobában. Elővette a Bibliáját, imádkozott, felolvasott egy igeszakaszt, néhány gondolatot hozzáfűzött, és saját szavaival imádkozott, majd édesanyám is. Utána együtt énekelünk, megtanultunk imádkozni a testvéreimmel együtt. Ez volt az első gyülekezet számomra, a családom. 1981 őszén tanulmányaim révén Debrecenbe kerültem. Több hallgatótársammal bekapcsolódtam a gyülekezet ifjúsági csoportjába. Hálás vagyok Istennek, mert itt ismerkedtem meg Áronnal, a férjemmel és így sok fiatallal, akikkel ma is tartjuk a kapcsolatot. Tanultam az istentiszteleteken és az ifjúsági alkalmakon. Hálás vagyok azért is, hogy 1988 őszén Isten eljuttatott a felismerésre, hogy Jézus Krisztus a megváltóm, akit így fogadtam be az életembe. *„Az ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik Istentől születtek.”* (János 1,9;12-13) Így kerültem be Isten családjába és lettem az Ő gyermeke.

Meghívást kaptunk a Keddi Körbe, majd 1993-ban elkezdtünk járni az istentiszte-

letekre, gyülekezeti alkalmakra a négy gyermekünkkel. Jó volt, hogy ők is részt vehettek a gyermek-istentiszteleteken, itt konfirmálhattak, bekerültek az ifjúsági csoportokba, vágytak a táborkba. Örülök, hogy már az unokáink is itt vannak. Gyülekezeti tagok lettünk, de testvérré csak a Keddi Körbe járók váltak akkor a számomra. Megtapasztaltuk, hogy a nehézségek, próbák között is segítő testvéreink maradtak. Hálás vagyok, hogy a gyülekezeti táborok kiscsoportos beszélgetéseim megismerhettem sokakat, életüket, bizonyágtételüket, nehézségeiket, és ezek által közel kerülhettünk egymáshoz. Ők is testvérekké váltak számomra, és otthonommá lett a gyülekezet közössége. Hálás vagyok, hogy kaptam szolgálatot a családban, a gyülekezetben, a munkahelyen. Az Úr elhívott minket is a házaspári szolgálatra, és örülök, hogy itt, a mi gyülekezetünkben is végezhetjük ezt.

Köszönöm Istennek, hogy hallhatom az ígét az istentiszteleteken, a Keddi Kör alkalmain, hogy szól hozzám, hogy imádkoznak értem, értünk a gyülekezetben, és mi is kérhetjük a gyülekezet gyarapodását, lelki növekedését. Köszönöm, hogy testvéri közösségben lehetünk, és szeretetben szolgálhatunk egymásnak! Így lett, és lesz családuink és gyülekezetünk Istenre figyelő, meghitt testvéri közösséggé, melynek alapja Krisztus szeretete. *„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”* (János 13.34.35)

Isten áldja meg gyülekezetünket!

Mózes Áronné Zsuzsi

Hazajönni a gyülekezetbe

32 éves vagyok, és 32 éve tartozom gyülekezethez, amelyből az első 7 év a nagytemplomi, az azt követő 25 év pedig a nagyerdei gyülekezetben telt. A 32 évem első 13 évében a szüleimnek, a követ-

kező 4 évben a kedvemnek, az utóbbi 15 évben pedig a döntésemnek köszönhetően jártam gyülekezetbe. Valójában a közösségben töltött 32 évemért Istené a hála, aki felhasznált arra embereket, eseményeket, megtapasztalásokat, hogy folyamatosan gyülekezethez tartozhassak.

Gyülekezetbe tartozni jó! Számomra azért volt jó, mert a család után az első olyan közösség, amely folyamatosan megerősített abban, hogy Isten létezik, szeret, áldozatot hozott értem, és munkálkodik bennem. Azért volt jó gyermekkorban gyülekezetbe tartozni, mert a bibliai történeteken keresztül korán megkezdődött az istenismeretem bővülése. Már ebben a korban elkezdhettem szolgálni, hiszen a bibliai történetek gyülekezet előtti eljátszása – bár akkor egyszerű szereplésnek tűnt, és inkább a megtanult szövegemre figyeltem – lehetőség volt a szolgálatra. Jó volt gyülekezetbe tartozni, mert 14 évesen konfirmálhattam, majd megalakult az ificsoportom, amelynek háttérét Isten mellett a gyülekezet adta, biztosítva az életemben sok szeretetet, Istenről számos megtapasztalást, rám bízott embereket és sok mást.

Jó volt gyülekezetbe tartozni, mert a Krisztus mellett való döntésemet követően folyamatosan erősödött bennem a szolgálatkészség, ezért az ifivezetőnk távozását

követően egyértelmű indítatást éreztem arra, hogy beszálljak a csoportvezetői szolgálatba. Gyülekezetbe tartozni azért is jó, mert az ember akár élete párját is megtalálhatja ott, ahogy ez velem is meg-

történt, a 2002-es gyülekezeti táborban. Ezután már közösen is szolgálhattunk (pl. igeolvasás, imádság, kórus, csoportvezetés).

A szolgálatokra erőt Istentől, és a gyülekezeten keresztül kaptunk. A vasárnapi igehirdetések, a kiscsoportban való töltődések, a táborok és egyéb alkalmak folyamatosan erősítettek lelkileg, növelték a hitemet. Nagyon sokszor jegyeztük meg Ildikóval, hogy ide igazából mindig hazajövünk, nyitottságot, szeretetet kapunk, megértéssel és elfogadással, mintha csak a családuknak lennénk.

Bő 3 éve, mióta gyermekeink vannak, nem mindig könnyű a gyülekezeti alkalmakra eljutni, de tudjuk, hogy ez átmeneti időszak, és ahogyan korábban én, majd gyermekeink is bekerülnek a gyermek-istentiszteletre, és fejlődhetnek ott lelkileg. Azért vagyok a leghálásabb Istennek a gyülekezetért, mert megerősített abban, hogy csak Vele érdemes élni, és hogy dönthettem Mellette. Azt gondolom, hogy a gyülekezetnek ez a legfontosabb célja, hogy Krisztushoz vezeti a keresőket, érdeklődőket, akik aztán ott lelki otthonra találhatnak.

Folyamatosan imádkozom a gyülekezetünkért, hogy ezt a missziót minden körülmények között végezhesse, végezhesük.

Mózes Dávid presbiter

Itthon a gyülekezetben

Kisgyermekként kerültem kapcsolatba a gyülekezettel, keresztanyám révén, aki vasárnaponként magukkal hívott az istentiszteletre. 10 éves lehettem ekkor, és kifejezetten nem szerettem jönni. Nem értettem, hogy az a fekete ruhás bácsi vagy néni miről beszél, és hiába lapoztam nagy lelkesedéssel az énekeskönyvet képek után kutatva, sajnos nem találtam benne egyet sem. Ennek ellenére mégis jöttem velük vasárnaponként.

Mivel a szüleim úgy döntöttek, hogy a Refiben folytatom a tanulmányaimat, konfirmálnom kellett. Örömmel jártam Judit néni kátéóráira, hiszen az itteni „anyagot” már értettem, és fiatalok vettek körül, akik közül sokan évekig kísérték még életemet, sőt van, akivel családtagok is lettünk. A konfirmációs alkalom során részesültem a keresztségben is. Ezután a gyülekezeti táborba immár ifisként egy szuper csapat tagja lettem. Ifivezetőim személyében igaz, hitben járó embereket kaptunk. Hálás vagyok, hogy megismerhettem őket és minden péntek este a gyülekezet falain belül tanulhattam Istentről. Visszagondolva, érdekes, hogy egy péntek estét sem akartam kihagyni, sőt, már vártam az újabb találkozást.

Ifivezetőinket néhány év múlva lelkipásztori szolgálatra helyezték ki, így az ifink vezető nélkül maradt. Kezdetben Bécsi Gabó barátommal, majd Mózes Áronnal – aki később a sógorom lett – folytattuk az ifivezetői szolgálatot. Nem volt mindig egyszerű a saját korosztályban szolgálni, de hiszem, hogy áldás volt rajta.

A gyülekezeti táborokba továbbra is aktívan jártam. Egy tábor alkalmával megismerkedtem Dáviddal. Átala egy olyan családba kerültem, ahol kaptam egy másik

édesapát, édesanyát és három testvért is. Hálás vagyok, hogy házasságkötésünkre is a gyülekezet közösségén belül kérhettünk áldást. Lehetőségünk nyílt közösen is szolgálni, mindketten évekig tagjai voltunk a gyülekezeti kórusnak.

Istennek hála, néhány éve már nem csak ketten, hanem kislányunkkal és kisfiunkkal együtt, közösen járunk a gyülekezetbe. Számomra a szolgálati lehetőségek a gyermekek születése óta megváltoztak. Most a Kismamakör tagja vagyok.

Mit jelent számomra a gyülekezet? Barátokat, családot, közösséget, szolgálati lehetőséget, egy helyet, ahol azt érezhetem, itthon vagyok. Biztonságot, egy olyan közeget, ahol őszintén beszélhetek örömről, bánatról, ahol nem kell álarcot viselnem. Egy helyet, ahol a testvérek által szeretetet, odafigyelést és elfogadást kapok, és a legfontosabb, hogy egy olyan helyet, ahol Isten igéjét hallhatom, megélhetem, és Őt szolgálhatom.

Mózesné Kapocska Ildikó

*„A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgálóddal. Ezért vagy te oly nagy, Uram!”
(2Sám 7, 21-22)*

Hírek

- ♦ Ifisek évszázó alkalmá *június 24*, szombat 16 óra.
- ♦ Nyári vakációs gyermekhét: *július 3-7*, 8:30-12:00.
- ♦ Többgenerációs nyári tábor: *július 10-16*.

Információ

Gyül. honlap cím: www.refnagyerdo.hu
E-mail: refnagyerdo@gmail.com
Kórházlelkészek: Kenézy Kórház – 511-777/1943; Klinika – 319-057
Európa Rádió – 94,4 MHz

Imádkozzunk...

- ♦ gyülekezetünk egységéért, ♦ vizsgázó diákokért, ♦ időjárás nehézségeivel küszködőkért.

Szívárvány –

a Debrecen-Nagygyerdei Református
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

25. évfolyam 6. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Egyházközség hírlevele

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 400 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu